

Een zonderling voorstelling, een grottenwereld. Een voorstelling, die we ook overal elders vinden en die ons, in de verte, ook herinnert aan een legendarisch bestaan in de grotten, zoals we dat horen in de Andesgebieden-overleveringen waar dus op een gegeven moment de mensen in grotten leven, tot een van hen de weg naar boven vindt. Ook deze vindt de weg naar boven door pijn, maar voor al door de macht van een woord. Hier precies hetzelfde, want je komt ergens in de onderwereld. Maar, je hoeft niet te blijven aan die rivier. Je gaat de rivier over en je komt in een zuilengang.

Nu zult U zeggen: ach, die zuilengang, waarom, onder de grond? Maar een zuilengang had in dat Egypte een bijzondere betekenis. Wanneer wij kijken naar de grote tempels bijvoorbeeld, dan zien wij, dat ze vaak op een heel wonderlijke manier - vanuit ons standpunt - zijn opgebouwd. De loodlijnen namelijk van alle afdelingen verschillen zeer sterk. Ze zijn alle gericht op een bepaald deel van de kosmos. En, zou je de priesters gevraagd hebben, wat dat betekent, dan zouden ze zeggen: kijk, hier is de hemelkoe, hier is Maat. En Maat heeft in zich de organen van macht, - de sterren, de feiten - en op deze sterren, dus dit deel van de hemel moet de tempel geïntendeerd zijn, opdat de kracht van dat deel van de ruimte in de tempel kan werken. Een zuilengang moet U zich dus niet voorstellen alleen maar als een symbool, nee, het is een gang, waarin een bepaalde kracht heerst. (Hoo!!)

Ga je door deze zuilengang, dan heb je een paar sleutels nodig. En dat zijn eigenlijk spreuken, waarbij je duidelijk maakt, wie je bent. In de oude Isis-inwijding bestond iets dergelijks. Daar kun je namelijk op een gegeven ogenblik naar een meertje - dat was een kunstmatig meer meestal - waar dus de boot van licht was, de openbaring van Isis, ook komen door verschillende gangen. En in die gangen werd je tegengehouden. En elke vraag, die je werd gesteld, was een zelferkenning. Het zijn desleutels van de eigen voertuigen. Vandaar, dat die zuilengang dus betekent: ik ga door een bepaalde kracht heen, zoals de rivier betekent: ik ga over een grens heen - over de tijd, in feite -. En nu, wanneer ik de trap op ga, dan ga ik een aantal treden op. De eerste keer zijn het, als ik mij niet vergis, zeven treden.

7 Na die zeven treden ontmoet ik weer een wachter. Dat zijn naar ik meen, eerst een paar leeuwen, ja; en wanneer ik deze ontmoet, dan wordt ik eigenlijk geconfronteerd met mijn eigen angst. De leeuw was de heerser van de woestijn. En als vorst van de woestijn werd hij enorm gevreesd. Dat is trouwens nog heel lang waar geweest. Als de arabieren in de doer samen zaten en ergens buiten zijn gebrul hoorden, dan waren ze bang. De mens moet de sleutel kennen tot zijn eigen angst.

Dan ga je verder. En een aantal treden verder kom je bij een slang. Die slang is een cobra, een pofadder dus. Nu moet U zich goed realiseren, dat dit een goddelijke macht is. Daarom dragen de Farao's ook die slang, dat is het bewijs van goddelijke afstamming. Het is het doorbreken van de grens eigenlijk tussen je eigen innerlijke wereld en de goddelijke wereld. En zo ga je verder.

Dan is ook erg opvallend, dat we in dat dodenboek altijd weer geconfronteerd worden met onbegrijpelijke spreuken. Waarom moet je bijvoorbeeld antwoord geven op de vraag: "wie je bent en wat je bent?" voor de rechter. Dat is iets, wat bekend is, maar je moet het zelf weten. Het geheel is esoterisch te beschouwen als een omschrijving van de wet van zelferkenning, waarbij je ook delen van jezelf verloochent. En in dit opzicht is zelfs de scarabeus erg belangrijk. Die scarab, die afbeelding dus van de mestkever, die veelal in de borstholte wordt ondergebracht, wanneer het hart verwijderd is, zeker bij belangrijke doden, vertegenwoordigt namelijk een zelfgenererend principe. Men dacht vroeger, dat de mestkever geboren werd uit de mest. En wanneer we dit in moderne termen zeggen, dan zou je dus kunnen zeggen: uit de chaos ontstaat het leven spontaan. Het is het "herontstaan", het spontaan nieuwe leven, dat hier wordt uitgedrukt. En de spreuk: "wanneer mijn hart zwijgt, spreek Gij voor mij", gevraagd wordt, dan betekent dit, dat 'het leven' moet spreken. Niet 'de mens'. De mens heeft zijn denkbeelden, maar het leven is zijn werkelijke inhoud, het is een vibratie. En die vibratie kan antwoorden, zonder dat daar iets van het menselijk leven nog in het geding komt.

Het menselijk hart kent gevoelens. Het menselijk hart interpreteert de werkelijkheid, het leeft in maja, in waanbeelden. Maar het leven zelf kent die waan niet. Het is deel van de werkelijkheid. En de werkelijkheid kan antwoorden op de schijn van de rechters. Dit is ook een heel belangrijk punt. Want wanneer de zielen gewogen worden, dan zijn daar tweeënveertig rechters. Waarom nu juist 42? Het zijn de vier windstreken, de onderwereld, de nemeelwereld of de bovenwereld. Het uitspansel wordt kennelijk tot de mensewereld gerekend, want Maat zit niet in het hof der rechters maar is als het ware een soort counsellor, een soort advocaat.

Op deze manier wordt de wereld teruggebracht van zijn verdeling tot een eenheid. Want wat gebeurt er? Wanneer de ziel aanvaard wordt, dus niet schuldig wordt genoemd, dan is zij zo groot als haar rechters. En dan is zij er nog niet. Want, vanuit de rechtszaal gaat zij naar de Hof der Herinneringen, of de Hallen der Herinnering. - beide uitdrukkingen zouden acceptabel zijn. Ik geef hier het Hof de voorkeur, omdat Hallen eigenlijk weer zo doet denken aan die zuilengalerij. En hier hebben we niet te maken met iets, dat gericht is, maar met een kosmisch geheugen, een soort Akasha. Hier vindt men zichzelf terug. De waarheid van het ego wordt geconfronteerd met de illusies van het ego. Het werkelijke leven ziet de beperking in vele vormen, waarin het bestaan heeft, en het kent nu de betekenis in werkelijkheid van zijn bestaan en al wat er mee samenhangt. Dus, wanneer je het zo bekijkt, dan is het eigenlijk een inwijdingsverhaal, dat direct samenhangt, te maken heeft met de Ene Kracht, dat is, de terugkeer van het Ik naar de Ene Kracht, waardoor het, zichzelf volledig kennende, de volledige werkelijkheid kan verdragen.

Maar dat is natuurlijk niet zo voor de eenvoudige Egyptenaar. Voor hem is, het eerder een soort atlas, compleet met paspoort, dat je gebruiken kunt om binnen te komen in wereld, waar het leven goed is, terwijl je het eigenlijk niet verdiend hebt.

De opvatting van de dood van de Egyptenaar is trouwens toch een beetje vreemd. Wanneer we dus zien, dat overal grote standbeelden worden opgericht voor die vorsten, denken we waarschijnlijk, dat ze erg ijdel zijn. Dat is helemaal het geval niet. Maar elke mens heeft een soort .. "astraal" zeg maar. Dat astraal, denkt de Egyptenaar, zal zijn vorm blijven behouden - en dus blijven bestaan - zolang het zijn eigen vorm, een afbeelding van zijn eigen ik, kan vinden om in te rusten. Het is dezelfde reden, waarom men ook mummificeert. De mummificatie op zichzelf wordt ook op verschillende manieren uitgevoerd, maar hoe dichter dus het lichaam bij zijn werkelijke staat blijft, hoe belangrijker het wordt. Omdat hierdoor dan het astraal voertuig zichzelf hier volledig terug kan vinden en dus ook de wereld van de mensen kan bewonen. De Egyptenaar gelooft namelijk niet zonder meer, dat het hoogste voertuig alleen maar in die eeuwige zaligheid leeft, nee, het moet verbonden blijven met de wereld.

Wanneer er meubels worden meegegeven, symboolgeschenken in de graven, dan vraag je je ook af, waarom ze het eigenlijk doen. Wat heeft een Farao eigenlijk aan een troon, wanneer hij dood is? Maar de troon is de uitdrukking van zijn waardigheid. En het die waardigheid, die je hem meegeeft en niet iets anders. Want die waardigheid berust in het zogenaamde lagere ik of lagere voertuig, dat op deze wereld, dank zij die waardigheid, grote macht heeft. | Daar was die Jezuiet uit ongeveer 1400 die kennis maakte met al die mummies en die verhalen en die zei: het is zo vreemd, die Egyptenaren waren zo zeer dienaren van het duister, dat zij de zekerheid wilden hebben, als demonen op aarde te kunnen wonen. Nu is dat "duister" en die "demonen" natuurlijk een christelijke interpretatie. En dat zien we tegenwoordig overal, hè? Wanneer je niet bent van mijn groep, dan ben je een arme ketter, een arme heiden; en als je het helemaal niet met me eens wilt zijn, dan ben je natuurlijk een duivel-aanbidder, want dat kan niet anders. Als U het niet eens bent met veel winst maken dan bent U dus een communist of een crypto-communist. Dat kan toch niet anders? Zolang de anderen de baas zijn. En als iemand gewoon een rendabel bedrijf wil hebben en iedereen denkt uitermate sociaal, nou, dan is hij kapitalist. Uitbannen!

Die uitbanmethode van die priesters dus is begrijpelijk. Maar er zijn inderdaad zeer veel voertuigen in Egypte achtergebleven. Er is veel meer bezielde, dan je zoudt denken. want het is inderdaad mogelijk, om een eenmaal opgebouwd astraal te hechten aan een vorm. En dan zal de energie van de vorm, van de materie, dus blijven werken.

Wanneer nu een volgende vorst komt - en dat weet U ook allemaal - dan kan die het eens zijn met zijn voorganger en dan richt hij nog een paar standbeelden voor hem op. Hij kan ook zeggen, dat het beter is, dat die man verdwijnt. Dan laat hij zijn namen van de beelden afhalen, hij laat ze beschadigen. Niet weghalen, dat is niet nodig. De naam moet er af, het naamzegel dus, en, er moet beschadiging worden aangebracht. waarom? De naam valt weg, dus de associatie met het ik, het hogere ik is weggevallen. Er is een beschadiging, daarom kan de geest daarin niet meer wonen zonder gelijktijdig óók beschadigd te worden. Een wonderlijk denkbeeld.

Wanneer we nu weer even terugkeren tot het Dodenboek, want daar hadden we het uiteindelijk over, dan moeten we dus proberen, dat te benaderen vanuit de tijd waarin die mensen leefden.

En die tijd is er een, waarin men geloofde aan de macht van bijvoorbeeld bepaalde woorden. Letterlijk staat er geschreven over het Boek Thoth - later verkeerdelijk tot het boek Hermes-Thoth verklaard, maar ja, dat is een v el latere figuur - : Indien Gij leest, wat op de eerste rol staat, zo zullen allen U gehoorzamen. Dat geldt dus ook voor de demonen in de lucht en in de aarde. De elementen zullen U niets weigeren, de dieren zullen Uw wil volvoeren en de mensen zullen zich tegen U niet verzetten. Gij zult vruchtbaarheid brengen in de woestijn en Gij zult de vruchtbaarheid maken tot woestijn door Uw woord. Maar indien gij de tweede papyrus hebt gelezen, dan kunt gij het woord spreken en alles zal verbleken tot de laatste stijl en niets zal overblijven, tenzij Uw wil het schept.

Dat is een vrije vertaling. Als je het precies vertaalt, wordt het nog veel onbegrijpelijker. Maar, wanneer we dit dus horen, dan zien we het begrip van de π macht van het woord. Maar wat is het woord? Het woord is een trillingspatroon. De magische Egyptenaar gelooft, dat het magische woord de persoon is. Het is het trillingspatroon van de persoon, van de kracht, van de macht, die benoemd wordt. En daarvoor is het ook zo belangrijk, dat je de spreuken juist zegt. Wanneer je, b.b. zegt: "Ja, ik ben een machtig vorst!" dan zal de leeuw je verscheuren, de angst zal je verscheuren. Want 'een machtig vorst' heeft niet de klank van het werkelijke Ik. En daardoor kan de verschijningsvorm niet komen tot de zelfrealisatie voor de hogere rechter. Je moet dus beantwoorden precies aan de 'klank'. Dat is een geloofskwestie. En niemand heeft er ooit over nagedacht, dat een geest niet spreken kan. Want men heeft die hele onderwereld en ja, eigenlijk die hele gang na de dood, zuiver menselijk gezien. Het is de menselijke voorstelling van het Hier-namaals.

Wie de feiten nagaat, zal ontdekken, dat we inderdaad in de geest werken met herkenningspatronen, persoonlijkheidspatronen, onze uitstraling. Wanneer we nu in de plaats van die woorden, die juiste uitstralingen zetten, dan betekent dit een afstoten van alles, waarmee wij niet harmonisch zijn en een gelijktijdig contact met alles, waarmee we harmonisch zijn. Dan zitten we erg dicht bij de waarheid. Maar het is dan niet meer 'magie'. Het is gewoon de erkenning van de persoonlijkheid, die, door zich te manifesteren, zijn eigen plaats, zijn eigen mogelijkheid bepaalt. En dat is altijd waar geweest.

Wanneer ik denk aan al die mooie getallen, die er ook nog in voorkomen: de zuilengang wordt in afmetingen opgegeven, de trap wordt precies in treden en afmetingen opgegeven en al die dingen meer, dan zeg je: ja, waarom doen ze dat? Wel, bij de Egyptenaren waren de getallen ook heilig, ook magie. Het is b.v. opvallend, dat praktisch al hun gebouwen al gebouwd zijn met gebruikmaking van de Gulden Snede. Het is zeer opvallend, dat de orientatie wijst op een kosmische kennis, die ze, theoretisch althans, niet zouden kunnen bezitten. Het is opvallend, dat zij gebruik maken van verschillende wetten en mogelijkheden, die niet wetenschappelijk omschrijfbaar waren in die dagen, eenvoudig, omdat men niet over de feiten beschikt. Maar ze gebruikten ze wel.

De verhoudingen zijn erg bepalend. Het is precies dezelfde manier, waarop een mag-on de preciese afmetingen geeft van het altaar en van het bekken, dat S Salomo wilde laten gieten. Om dezelfde reden vinden we in de Bijbel de preciese omschrijving, in ellen opgegeven, van de ark van Noach. Het gaat hier helemaal niet om een werkelijk iets, nee, het gaat hier om een kwaliteitsomschrijving. Het is de 'kwaliteit' van 'de ruimte', het is de kwaliteit, waarin de overleving mogelijk is. Het is de kwaliteit, waarin de eenheid van alle dingen, dus het magische en het religieuze, denkbaar zou zijn. En het is voor de Egyptenaar de kwaliteit, waarin het wezen zich kan verheffen boven zijn vorige toestand en zo als het ware kan komen tot een nieuwe, bijna pythagorese beleving van een hogere waarde. Dat 'bijna pythagorese' is voor sommigen onbegrijpelijk, ik zal het verklaren. De Pythagoreesen kenden dus het geheim van de klank en zij baseerden zich op de mathematica, die voor hen een esoterische taal was.

Wanneer je klanken dus omzet in trillingen - en daar ging het bij de Pythagorezen om - dan moet je ook begrijpen, dat trillingen een klankkast nodig hebben. Een vioolsnaar, aangestoken zonder klankkast, doet niet veel. Met een klankkast eronder krijgt ze plotseling volume, maar ze krijgt ook een eigen timbre. Het is het timbre, dat door die afmetingen bepaald wordt. Het is het wezen der dingen, dat zich op een bepaalde wijze als het ware versterkt kan manifesteren. Wanneer we kijken naar die trappen, dan is dat niet alleen een kwestie van werelden, dan is dat een kwestie van bewustzijns-fasen.

U kent allemaal waarschijnlijk die mooie trapjes, die men dan wel eens maakt voor inwijdingen in maçonnieke loges en zo. Daarbij zegt men dus ook: elke trede, die je verder gaat, krijg je een nieuwe functie. Maar je krijgt ook een nieuw besef, dus een nieuwe inwijding. "De Meester verrijkt zichzelf, en zichzelf verrijkend, geeft hij, wat hij verworven heeft en stijgt één trede hoger." Nou, dat is hier nu eigenlijk ook het geval.

Wanneer je dood bent, dan moet je bepaalde dingen achterlaten, maar je moet besef verwerven. En als je dat in jezelf houdt, kun je niet verder. Je moet het versterkt uiten. Die uiting wordt veroorzaakt door de magische formule plus het bijbehorend besef. Wanneer het besef er niet is, dan is het nutteloos. Maar ja, dat heb je dan; Helemaal nutteloos is het niet. Per slot van rekening zijn er een hele hoop mensen, die nooit in de hemel zullen komen, maar die denken, dat je het met een erfenis voor elkaar krijgt. En nu ja, als je dan die nalatenschappen ziet, er zijn een hele hoop kerken en verenigingen beter van geworden. De een geeft het aan de hondjes en de katjes, de ander aan de kerk, er sticht misschien iemand een Nobelprijs voor de vrede, of zo iets, iedereen doet het op zijn manier. Iedereen probeert te kópen, zonder te beseffen, dat je niet kúnt kopen, dat je moet bezitten je moet wáarmaken.

En in dit gehele Egyptische Dodenboek is dit dus het heersende principe, dat de gewone mensen niet begrijpen. En daarom is het gelijktijdig een misleiding en een geldwinning. Die rollen, die begraven worden of die bij de grotere, de betere mummies dus, in de windsels worden ingelegd zijn niet alleen maar een kwestie van: dit is religieus gebruikelijk, neen, die dingen moesten gekócht worden. En er zijn schrijvers, die er aan verdienen, en er zijn tempels, die nog veel meer aan de schrijvers verdienen en op deze manier verdient iedereen en de nabestaanden betalen het wel of de doden betalen het van te voren. En of de dode er later wat aan heeft, daar hoort tóch niemand iets van. En dat is altijd zo geweest.

Wanneer ik het kort mag samenvatten nu, want ik wil er niet te lang over doorgaan, U had er zelf waarschijnlijk een vraag over gesteld, dan zou ik het zó willen formuleren:

Iets, wat in feite een volkomen esoterische sleutel was - uitgaande van het denken van de Egyptenaar - voor de werkelijke ontwikkeling van het ego en de continuïteit van het bestaan buiten leven en dood en de stof om, wordt omgebogen tot een magische formule. Als magische formule wordt het tot basis gemaakt van een hiernamaalsvoorstelling, die niet strookt met de kennis van degenen, die het ontwerpen en die ook niet strookt met de werkelijkheid. En door op deze wijze de gelovigen als het ware een beetje te exploiteren, maar gelijktijdig de mensen een gevoel van zekerheid te geven voor het hiernamaals, dat ze eigenlijk in zichzelf en in hun daden zouden moeten zoeken, komt men tot een cultuuruiting, die in deze tijd bijzonder bewonderd wordt, waar men zich bijzonder veel mee bezig houdt en waarbij men zich zeer waarschijnlijk afvraagt, of dit Dodenboek en ook b.v. het Tibetaans- die hele Bardogeschiedenis - of dat niet ergens de werkelijkheid is. Het antwoord is: Neen, het heeft niets met de werkelijkheid te maken. Het is een verzinnebeelding, uitgedrukt in de gangbare symbolen van tijd en volk, van de eigen ontwikkeling van de mens. Het is het magische geheim - want het is wel degelijk een magie - van je eigen grondtrilling, die, juist gebruikt, alle mogelijkheden biedt voor elke willekeurige ontwikkeling van het ego, mits het zijn angsten beheerst en mits het zichzelf blijft erkennen, ook in werkelijkheid.

Dat is het verhaal, zoals ik het U als inleiding wil voorleggen. We hebben nog wel even tijd ook. Is er iemand, die op dit moment meteen wil reageren, dan graag.

Ja, de macht van het woord. Ik bedoel, het was natuurlijk egyptisch en kan in dat geval niet vertaald worden in adequaat frans, engels Duits, Nederlands.

Nee, dat kan inderdaad niet. Wanneer ik een formule vertaal, dan ontnem ik haar iets van haar eigen kwaliteiten. Laten we een voorbeeld nemen: het woord God. Dat is bij de Duitser heel anders in klankwaarde dan bij de Nederlander. Bij de Engelsman wordt het weer anders. En neem nu maar: Gott, mein Gott! En dan: God, my God! (laat in de uitspraak duidelijk het verschil tussen de korte en scherpe Duitse 'ott' en de veel zachtere Engelse 'od' horen). En zet daar dan het Latijn eens tegenover, wat klanken betreft een taal, die inderdaad verdienen heeft: "Deus" (Deoes). Dat Deus, wanneer je dat vol uitspreekt, dat heeft heel wat anders dan "Mon Dieu". En als je dan hoort, wat de Fransen er van maken, dan zeg je inderdaad: "Mon Dieu!"

Het is dus eigenlijk zó, dat je het in de oorspronkelijke klank moet gebruiken. Dat geldt voor elk dodenboek, voor elk Tibetaans Dodenboek, dat geldt voor elke magische formule. Als U een magische formule hebt, b.v. geschreven in het roemeens, of in het pools, het engels, het russisch of wat dan ook, dan kunt U die wel vertalen naar inhoud, U kunt proberen een klankanalogie te krijgen, maar de perfecte klankwérking zult U natuurlijk nooit bereiken. En dat betekent dus in de magie - dat is een van de geheimen, die er bij behoort - dat elke formule gesproken moet worden in de taal, waarin ze bestaat.

Maar de intonatie?

De Koraan in het Arabisch? volgen Mohammed

De intonatie is daarbij ook erg belangrijk, maar je moet dus wel van de woorden uitgaan. Kijk, intonatie, daar kun je ook al wonderen mee doen, dat weten we allemaal. Dat is inderdaad een kwestie van werken met klank dus. Je kunt zeggen: (zeer snel) einentwintig, tweientwintig. Je kunt zeggen: (langzaam en helder) één-en-twintig, twee-en-twintig. Maar je kunt het ook gaan incanteren, als het ware, dan ga je de klanken er uithalen. Dan zeg je: (galmend) Eééé...en...twiiintiig, twééee... en... twiiintiig! Dan laat je het klinken, dan krijgt het al direct een heel andere waarde. Ik neem nu toevallig een paar woorden, die helemaal geen magische invloed hebben, ik zou andere woorden kunnen nemen, die dat wel hebben. Maar inderdaad, wat U zegt is waar, de intonatie speelt een rol. En dat wil ook nog zeggen, dat je met één en dezelfde kreet heel verschillende dingen kunt doen.

Een van de meest bekende is wel dat: Om, Mani Padme Hum! 'Het kleine juweel in de lotus' als je het goed uitspreekt. Oftewel: de vrucht van de volle bewustwording, zou je ook kunnen zeggen. Wanneer je dat dus gebruikt op verschillende manieren, kun je het gebruiken om materie mee te beïnvloeden, zoals een tenor met een hoge noot een glas kapotzingt, bij wijze van spreken. Je kunt het dus gebruiken als een geestelijke incantatie, je kunt er dus bepaalde geestelijke spanningen mee opwekken, maar je kunt het ook een bijna explosief geweld geven. En dat betekent dan, dat het bewustzijn van de mens verbonden wordt met andere bewustzijnswerelden. Dat kan levensgevaarlijk zijn, maar dat werd bij bepaalde demonendansen gebruikt. Daar had men dan een zogenaamd gevangen demon - nou zit ik ineens in een heel ander land, zeg, maar dat geeft niet, ik maak het even af - de kooi, waarin hij dan zat - dat is symbolisch - die werd naar buiten gebracht en daarna werd dan diens naam geincanteerd, voorafgegaan en gevolgd, - op een bepaalde manier geincanteerd dus weer - door deze spreuk, plus nog een andere kreet. En dat betekende dan, dat het medium - want ze hadden daar ook mediums - dan op dat ogenblik zijn geest vrij liet; dat was de kracht van dat eerste gebeuren, die eerste spreuk, dan komt die naamkreet, daardoor wordt de demon als het ware losgemaakt uit zijn kooi maar gelijktijdig geketend door het volgende 'om, mani padme hum', waarbij dan de laatste kreet betekent, dat hij zich moet manifesteren. Er ontstaat een relatie tussen het ~~medium~~ lichaam van het medium en die demon, die dan, in zijn demonieel natuurlijk, door dat medium praat. En dat wordt dan uitgelegd en geeft een prognose voor het jaar, of zo. En het gekke is, die bezetenheid wordt inderdaad écht. Maar de voorspellingen, die er uit kwamen? Nou, ik vermoed dus, dat de vertalers ze niet goed verstaan hebben, want het liep altijd anders, dan het gezegd werd. Goed.

Komt dat terug, wat U nu juist verteld hebt, in "De witte Dominikaan" van Meyrink?

Ja, Meyrink heeft heel veel eigenlijk van de esoterica, van de oosterse esoterica vooral, gebruikt in zijn symboolromans. En hij geeft inderdaad aan, hoe bepaalde klanken, bepaalde verschijnselen zich kunnen voordoen.

Kunt U iets meer zeggen over dat krachtenveld in die pyramiden? Dat is ook een van die grafmonumenten, of is dat eigenlijk een tempel?

Ja, U heeft het natuurlijk weer over de grote pyramide van Khefoe, Chefken. En dat was eigenlijk een heel eigenaardige geschiedenis. Hij is gebouwd als een tempel, maar om het geld bij elkaar te krijgen, deden de priesters alsóf het een grafmonument zou worden. En er zijn zelfs protesten geweest tegen het ongebruikelijke labyrint - bescherming tegen grafrovers, zoals U weet - dat er in was aangebracht. Hier is gebruik gemaakt van een heel eigenaardig verschijnsel. Wanneer je namelijk de pyramide opstelt op de juiste wijze georiënteerd met de vlakken en in de juiste verhouding tussen basis en top, dus de juiste driehoek, dan krijg je inderdaad een concentratie van bepaalde kosmische krachten daarin. Dat is zeer eigenaardig. Dan schijnt er dus energie verzameld te worden en die energie bevindt zich in een brandpunt, meestal op een derde van de hoogte van de pyramide en meestal iets ter zijde van de punt. Dat kun je dan berekenen, als je de richting kent en je kent de massa... Degene, die daar dan in is, ondergaat dan een zeer grote beïnvloeding en die beïnvloeding zou je kunnen gebruikte

die beïnvloeding zou hij kunnen gebruiken, onder omstandigheden, om zichzelf als het ware als een soort batterij op te laden en dank zij die oplading toegang te krijgen tot gebieden, die een mens normalerwijze niet zo kan betreden, dat hij daar volledige herinneringen vandaan terugbrengt. En zo is het wel voor bepaalde inwijdingen gebruikt, ja. Vandaar ook die beruchte kreet, als iemand die inwijding had doorstaan - en dat is heus niet alleen in de grote pyramide gebeurd, daarvóór hadden ze er andere dingen voor, dan gebeurde het ergens in een grot in de woestijn - maar dat is dan, wanneer de ingewijde terugkeert uit zijn graf - en dan ziet U, dat ze het graf noemen - dan wordt hij dus niet meer met zijn oude naam aangesproken, maar aangesproken met: "heilig nieuw herrezen Osiris!" (vrij vertaald). Hier is dus de mens als het ware één geworden met de Levenskracht en hij keert terug als iemand, wiens krachten verstrooid zijn, omdat hij het gehele Al gekend heeft en nu, zoals Osiris eens teruggebracht is tot eenheid, herleeft met de totaal nieuwe goddelijke krachten, die hij, dank zij zijn gedeeld zijn, eigenlijk vergaard heeft. Maar ja, het is dus een krachtveld.

En dan zijn er verder nog bepaalde dingen, die je moet weten. Bijvoorbeeld, die chaos-kamer lijkt onaf, is het in feite niet. In die chaokamer bevinden zich trouwens ook stenen van een oud bouwwerk. Daardoor heeft deze weer een eigenaardige werking. Je zoudt kunnen zeggen, het is een zuigkracht geworden, waardoor die energie nog meer gebundeld en geconcentreerd wordt. De zogenaamde Put, oftewel de verbinding tussen het gangenstelsel en de chaokamer heeft ook weer ten doel om die zuiging als het ware nog weer te vergroten. Er zijn in de massa hier en daar holten aangebracht, - niet alleen in de top, er zijn er ook verscheidene in de massa, maar die heeft men kennelijk nog niet ontdekt - die hebben ook weer ten doel, daar als het ware, als een soort parabool van ondichtheid in een dichte massa concentraties van energie te veroorzaken en die te reflecteren naar een bepaald doel. De hedendaagse pyramide, zoals U ze kent, zal daar niet meer toe in staat zijn, omdat daarbij de reflecterende oppervlakken van groot belang waren. De pyramide was bekleed met gepolijste steen, porfier, zeer glimmend zelfs, het moet een fantastisch mooi gezicht zijn geweest. En door die bekleding waren dus de eigenschappen van de pyramide enigszins anders en ook zijn afmetingen waren wat anders, dan ze nu zijn. En dat betekent, dat het brandpunt toen veel voordeliger en veel juister was gesteld dan op dit moment nog narekenbaar is. Voldoende?

x Had hij een gouden punt?

- Hij had geen gouden punt. De pyramide heeft inderdaad een spits gehad, maar die was kléiner - hij was dus niet passend. Daarna heeft men geprobeerd die te vervangen door een andere steen en die had een overbrugging aan alle vier kanten van ongeveer - nu moet ik even nadenken - zeg ongeveer 45 centimeter. Die was té groot en dat had ook weer een bepaalde bedoeling. En deze heeft men toen ook weer verwijderd, omdat hierdoor een té intense krachtsconcentratie is ontstaan. Het was te levensgevaarlijk geworden. En dat was erg onaanvaardbaar voor de priesters, die deze tempel ook nog gebruikten b.v. om op klaarlichte dag de loop van de planeten te kunnen volgen. Want, een planeet op een bepaald punt betekende ~~xxxx~~ het begin van bepaalde plechtigheden plus magische processen. En dat deden ze dan door een waterspiegel aan te brengen op het trefpunt van de dalende en de steile gang. Dus het is werkelijk een heel ingewikkelde geschiedenis. Alles bij elkaar kun je zeggen, die punten, dat ze die weg hebben gehaald, was heel begrijpelijk.

Want in een perfecte pyramide van deze vorm, voorzien van de juiste stenen - want ook niet alle stenen zijn precies hetzelfde; dat is ook iets, wat men schijnbaar nog niet weet: er schijnen stenen van een ander gesteente tussen te zitten, zelfs basaltsteen zit er tussen en hoe ze het klaargespeeld hebben om die zo mooi afgespleten te hebben, mag joost weten, maar goed - met de juiste verdeling van zwaartelijn en massa is het eigenlijk een mechanisme, zou je kunnen zeggen, om een bepaalde vorm van levenskracht en kosmische krachten ontzetter sterk te concentreren. Maar dat betekent dus voor de mens, die er in is, een heel grote belasting, onder meer van het zenuwstelsel. Het betekent, dat zijn normale denken niet meer kan functioneren. En alles, wat je daarbij wint, wanneer je een sterke geest hebt, dat is gelijktijdig een groot gevaar, wanneer je niet in de juiste concentratie bent.

x Een soort trip, dus?

- Ja eh. De term 'trip' is hier misschien niet helemaal juist, omdat een trip in feite een reis is, die je maakt in jezelf, op grond van gevoelsassociaties met de buitenwereld, welke weer worden uitgedrukt in beelden, die op eigen gedachteninhoud en onder-bewustzijnsinhoud worden geprojecteerd. De beelden, die je in een trip hebt, komen uit jezelf, ook wanneer daarbij soms kosmische werkingen een rol spelen.

Je zoudt het zo moeten zeggen: een trip is emotioneel bepaald, maar de beleving in de pyramide, hoe vergelijkbaar daarmee ook in andere opzichten, wordt dus rationeel bepaald. Dat is dus de eigen wil, die daar volkomen zeggenschap heeft, wat in het andere geval niét zo is. Maar dat betekent gelijktijdig, dat je zoals in het Dodenboek dus, je eigen vrezén moet overwinnen. Je moet je doel kennen en absoluut nagaan, onverschillig, wat er gebeurt en wel door jezelf aan te passen aan de krachten, die bestaan en zo de juiste trilling veroorzaken. En dat is toch wel iets anders, dacht ik, dan hegeen men op het ogenblik vaak onder 'trip' verstaat.

x Is er iets geschreven over die theorie, over die pyramide? Is daar een boek over?

- O, daar is een hele bibliotheek over, vooral sedert Flinders Petrie daar bezig is geweest, is daar een ontzettende litteratuur over verschenen, die eigenlijk voor een groot gedeelte bestaat uit veronderstellingen en later, bij de pyramide, ook mathematische bewijzen, die op onjuiste gegevens zijn gebaseerd. Dus boeken zijn er genoeg over. Wanneer U het dichtst wilt komen bij de werkelijkheid van de pyramide dan zou ik U dus de schrijver (Paul) Brunton willen aanraden, die inderdaad in die pyramide enkele malen overnacht heeft, dus daar een tijd is verbleven en daar de krachten dus aan zichzelf heeft ervaren. Rekeninghoudend met het feit, dat die onvolledig waren op het moment, dat hij die doormaakte, kun je dus wel zeggen: nu, dan krijg je wel een beeld van wat het geweest is. Over de werkelijke krachten en waarden van de pyramide bestaan verder nog enkele hermetische geschriften, maar zover mij bekend, zijn die nooit uitgegeven. Twee ervan zijn in het oudgrieks geschreven, dan zijn er een paar arabische en.. wat is dat andere nu ook weer. nu ja, ik weet het eerlijk niet zo gauw. Maar er zijn dus wel een aantal van die geschriften Een van de griekse geschriften zit in ieder geval in dat eigenaardige klooster op de Sinai, daar in de bibliotheek begraven en ik meen, dat een van de andere geschriften in de Vaticaanse bibliotheek zit. Maar als het daar zit, zit het waarschijnlijk zó onder slot, dat niemand er bij kan. Samen met vele andere dingen. Ik kan het niet beter zeggen.

x Mag ik nog iets vragen? Volgens het Dodenboek wordt de mens ingedeeld in negenen, terwijl Osiris zelf in zevenen werd ingedeeld terwijl in de mens een Osiris aanwezig is.

- Ja, maar die kan eerst verkregen worden, wanneer de mens dus, wat wij misschien zijn illusiewezen kunnen noemen, afstoot. Dat wil zeggen, dat hij zijn eigen menselijke polariteit verliest om daarvoor de goddelijke polariteit te aanvaarden, die in hem aanwezig is, maar die normalerwijze door de menselijke polariteit wordt opgeheven. En bovendien hangt dat dus ook samen met de planeten, zoals U weet. Oude planeetdenkers dus, - de Egyptenaren zijn onder de eerste volkeren geweest, die zich werkelijk met de hemelruimte bezighielden; de Chaldeeën krijgen meestal de eer, maar de Egyptenaren hebben, zelfs in de vroegste perioden, óók nogal wat gedaan. En ik geloof, dat je dus kunt zeggen: de negen van de mens is de volledigheid in de menselijke cyclus. Maar de zeven van Osiris is de volledigheid van de Goden. En het is dit verschil, waar je dan over kunt gaan filosoferen. Maar ik geloof niet, dat we die indeling als zodanig moeten aanvaarden. We kunnen er dat nu dus uit gaan lezen. Ik dacht, dat het het eenvoudigste was om te zeggen: de mens is door de overbodigheid van een deel van zijn besef niet in staat, de goddelijkheid van zijn wezen te realiseren. Dat lijkt mij het meest juist.

x Maar ik wou ook nog graag een vraag stellen over die twee, die dan niet bij Osiris maar wel bij de mens passen, bij de mens behoren, dat is, voor zover ik het begrepen heb, het hart aan de ene kant, en aan de andere kant de uitwendige verschijning van de mens. En het hart als een centrum van levenskracht. En dat Osiris als het ware de verbinding vormt tussen het innerlijk van de mens en de schijn. Is dat juist gezien of niet?

- Nee, dat is niet helemaal juist. Wanneer je dus probeert, om het zo juist mogelijk uit te drukken, dan moet je het eigenlijk zó zeggen: Osiris is de verbinding tussen de menselijke werkelijkheid en goddelijke werkelijkheid. Hij is direct voortgekomen uit de levende, de openbarende kracht. Het hart van de mens, dat is dus zijn emotie, zijn vervalsing van de werkelijkheid, zoals zijn uiterlijke vorm de illusie is omtrent zijn wezen. En eerst, wanneer deze beide wegvallen, dus de illusie en de emotionaliteit - waartoe het hart dus werd gezien, en laten we dat niet vergeten - bij de Egyptenaar als een magisch, zelfstandig wezen en ook de zetel van het astraal - wanneer die beiden wegvallen, dan pas kun je binnentreden in, zeg maar, het land van de Zaligen, de wereld, waarin de korenaren groeien tot op de bodem van al die andere mooie dingen, de weerkantsingswereld eigenlijk van de stoffelijke.

Maar ontdaan van zijn onvolkomenheden. En dat heeft ook weer zin. Want, wanneer ik doorbreek, wat ik aan illusies heb, dus mijn ik-illusie, die niet gebaseerd is op mijn 'zijn', maar op mijn beperkte voorstelling, waaraan ik mijn belangrijkheid tegenover anderen ontleen, en wanneer ik mijn emotionele verbondenheden, dus mijn niet-besepte verbondenheden, afleg, om daardoor te komen tot een besef van mijn verbondenheden, dan is de kosmos mij, als het ware, onderdanig geworden, omdat ik kan spreken in elke uiting van de kosmos. Ik ben mijn vorm kwijt, ik kan dus in elke vorm mijzelf zijn. Ik ben mijn emotionele gebondenheid kwijt, ik ken dus geen voorkeur meer en ik kan dus handelen volgens de werkelijke aard van de levenskracht in mijzelf.

x Wat bedoelt U met de overbodigheid van de mens? (?)

- Nou kijk, wanneer U denkt aan Uzelf, dan denkt U aan Uzelf op een heel byzondere manier. U denkt aan U zelf met bepalingen: dit kan ik niet, dit kan ik wél. En: dit moet ik zo, en: dit mág ik zo, hè? U hebt dus Uw eigen voorstelling, die is dus direct gebaseerd op Uw vorm, geknoopt aan een aantal begrenzungen. En nu is het heel eigenaardig - dat is een heel aardig verhaal over een postbode. Die man, ze hadden vroeger nogal grote wijken, liep nogal lang over zijn wijk. En toen vroegen ze hem: waarom schiet je niet een beetje meer op? Toen zei hij: ja, maar ik kan zo vlug niet lopen. En dat was volkomen waar, behalve wanneer er een hond was, die probeerde, een stuk postbode te verorberen, want dan had die man een sprintsnelheid, die enorm was. Dan vergát hij namelijk, dat hij niet hard kon lopen.

Maar dat is bij U ook zo. Er zijn veel dingen, waarvan U zegt, dat U ze niet kunt, dat U ze nóóit zult kunnen doen, dat U eenvoudig de kracht, de mogelijkheid, het besef, de energie, de training niet bezit. En als U in een noodsituatie komt, kunt U het wél. Omdat U dan niet meer menselijk rationeel, dat wil zeggen, volgens Uw begrip van Uzelf reageert, maar volgens het totaal van Uw reserves en mogelijkheden, op grond van een erkende noodzaak. Dus als U het zo bekijkt, dan wordt het heel duidelijk, waarom je dat lichamelijke ik niet alleen moet zien als 'vorm' - datgene, wat je achter laat en wat je later op kunt nemen - maar je moet het ook zien als een reeks beperkingen. Beperkingen, die voor een groot gedeelte uit je eigen denken zijn ontstaan of uit je eigen onvermogen misschien om te erkennen, hoe je in de wereld juist en harmonisch moet bestaan. Dat is een van de grote problemen van de wereld.

x Mag ik nog even? Dat is die Osiris. Daar zijn ook de Ba en de Ka en de Ku en weet ik het wat, nog een paar

Nou, het zijn er maar drie, hoor.

Cx Zeven zijn het er.

- Zeven zijn de krachten, maar drie zijn de wezens, ook in Osiris, waarbij hij het eerste verliest op het ogenblik van zijn dood, en bij zijn herrijzenis dus in een tweeheld ontaardt, welke zich manifesteert in de zevenheid, waaruit de volledigheid van het zijn in een goddelijke vorm kan worden gemanifesteerd. Die is ook niet van mij, hoor, die formulering.

x Hm. Ik bedoel, U had het juist erover, dat dat hart eigenlijk steeds iets emotioneels in zich heeft, hè...

- Ja, dat is de menselijke wereld.

x Dat zijn die Ka en die Ba en die dingen toch ook?

- Nee, dat is het juist. Ze zijn ontdaan van de emotionele invloed, maar ze kunnen - en dat is nu weer de egyptische dodenmagie - reagieren op de menselijke emoties, ze kunnen ermee geladen worden. Maar een van de bekendste dingen b.v., het oproepen van Ba en Ka, om het lot te weten van een bepaalde vorst, waarop de eerste zegt: "Wat vraagt ge mij van werelden, die ik niet ben?" -niet: die ik niet ken, maar die ik niet ben - en wanneer dan dat godenbeest is gekomen, dan beginnen plotseling de ogen van de vogel, waarin die gestalte zich manifesteerde, te gloeien en dan zegt hij: "Wat vraagt gij mij in Uw dwaasheid? Gij zijt en zult zijn, maar zijnde, zijt gij niet, omdat gij niet beseft, wat gij zijt." En dan zijn ze heel erg boos dat het orakel verkeerd is uitgevallen en dan hebben ze het over storende krachten Maar Tiphretreha, een priester dus, een bekend dodenbezweerder ook, die zegt dan tegen de vorst: "Deze kracht zegt U, dat ge niet kunt verdragen het ware antwoord op de vraag, omdat ge de waarheid ontrent Uzelve niet wilt weten.". Dat is een van die oude overleveringetjes, wel heel aardig.

En dan wordt ook weer duidelijk gemaakt: het zijn niet in zichzelf emoties. Dat denken de mensen. Het is geen emotionele verbondenheid, het hart is verbondenheid, het is een 'relatie', dat wil zeggen: je hart kan liefue kennen voor de één en haat voor de ander.

Maar, op het ogenblik, dat dus het hart er niet is, kan er alleen als het ware liefde of verwerping zijn. Er kan een bewust, redelijk erkennen van voordeel voor de een zijn, waardoor je hem helpt en hinder voor de ander, maar, wanneer je de een helpt uit liefde, kun je de andere niet frustreren uit haat tegelijk. Het wezen is een eenheid. Daarom zeg ik, het is eigenlijk niet 'emotie'

Nen, nee. Maar Bergson heeft dat wel eens een keer genoemd, uacht ik, "élan vital". Is dat ook iets, dat je ermee vergelijken kunt? Een kracht eigenlijk, een gegeven kracht, waar alles uit voort kan komen.

Ja. Als je het over het hart zegt, natuurlijk niet, tenzij je het in een westerse interpretatie doet. Maar als je het dus doet vanuit het egyptisch denken, dan moet je formuleren: "Het ware Ik, in zich aanvaardend, niet zichzelf ziende, wordt totaal van kracht en is het geheel, geopenbaard in zijn beperking." Ja, god die vertalingen zijn zo hardstikke moeilijk. Laat ik proberen, om het menselijk te zeggen. Het komt dus hierop neer: Er is een deel van mijn wezen, dat direct één is, zeg maar, met de kosmos. Niet alleen de levenskracht, dat vind ik niet voldoende. Zijnskracht is het juiste woord, dacht ik, 'het bestaan'. En die eenheid met het bestaan manifesteert zich dan weer dus in de verschillende voertuigen, die een bestaansinterpretatie zijn, ze zijn dus de afstemming van het bestaan temidden van het bestaande. En wanneer je dus deze vitale kracht goed wilt omschrijven, dan dacht ik, dat je hier moest spreken over 'zijnskracht', niet over levenskracht, wat je al heel gauw doet, als je het vertaalt in het frans, maar werkelijk ook een 'bestaansvermogen' of 'zijns-essence' is misschien nog beter: de essentie van het bestaande zelf, hetwelk een kracht is, die zich manifesteert door de eigenschappen, waardoor het bestaan in een bepaalde vorm kenbaar wordt.

Ja. Dan één vraag nog graag, en dat is: bedoelt U dit hiermee uit te spreken van een immanente God?

Ik heb het woord 'God' zelfs niet willen gebruiken. Omdat God een formulering is van 'het Onbekende'. Maar ik zou dus zeggen, wanneer we het hebben over God, dan kan God ook nooit bestaan buiten zijn schepping - alléén buiten zijn schepping, laat ik het goed formuleren. God is dus voortdurend in zijn schepping, maar eerst op het ogenblik, dat een deel van de schepping de aanwezigheid van de god beseft is in dát deel van de schepping de kracht van de god manifestabel. Dan zitten we wel ergens dicht bij de immanentie, maar toch op een andere manier. Het is namelijk de manifestatie, welke immanent is

Ja, zo had ik het ook wel bedoeld

Dat betekent: met God zitten we eigenlijk met een kracht, die we niet kunnen omschrijven, die kennelijk kwaliteiten heeft, die we niet alle kennen en die in zijn werking in ons bestaat en in een bepaald facet erkend, voor ons opeens tot kracht wordt. Dus ^{een} door ons manifesteerbare; door ons hanteerbare kracht zelfs. Dat is de grote moeilijkheid.

Hoe kun je die nu laten manifesteren?

Kijk, daar is geen antwoord op, dat concreet genoeg is.

Daar moet je zelf achter komen?

Ik geloof, dat de werkelijkheid dit is: Op het ogenblik, dat een mens vergeet, zichzelf te zijn, kan hij zich verliezen in de waarheid, die in hem bestaat. maar op het ogenblik, dat hij die waarheid primair stelt boven al het andere, dat hij is of wil, komt het ogenblik, dat die waarheid in hem klikt met één bepaald facet van zijn bestaan en dat maakt die kracht manifesteerbaar. Maar dat is iets, wat een innerlijk proces is, **daar bestaat geen gebruiksaanwijzing voor.**

Is dat een soort losmaken van je erfelijke belasting?

Dat is voor het voertuig waar. Dat is voor het denken óók waar. Ik vraag me soms weleens af, of de mensen in hun denken niet méér erfelijk belast zijn dan in hun lichaam.

Heb je je hele leven nodig, om er af te raken.

Nee, het is een ogenblik van 'verlaten'. Laat ik net zo zeggen: ik trek me een pak aan van het sterkste metaal, dat men zich denken kan, hè. Nu kunt U proberen, om dat stukje bij beetje af te breken. Daar heeft U méér dan een leven voor nodig. U kunt het ook gewoon uittrekken.. Dat uittrekken, dat achterlaten van je Ik. Het is de beleving van de mysticus, die dus op een gegeven ogenblik opgaat in iets, dat hij beschrijft als een vrede, een geluk of een licht, maar waarvan hij niet kan zeggen, wát het is, omdat hij het zélf is. Maar hij is dit altijd, maar beseft het niet door de vorm, waarin hij normalerwijze zich uitdrukt. Kunt U het volgen? En dat is dus eigenlijk de hele zaak. Je moet niet zeggen: daar heb je een heel leven voor nodig. Nee, dat is iets: op het ogenblik, dat je er in slaagt, jezelf te vergeten in je erkenning van het Hogere, is het er.

Dan heb je dus je pak uitgetrokken. Daar keer je dan wel weer in terug, maar het besef heb je dan toch.....

einde van de band.

D I S C U S S I E

Zo vrienden,

Laten we eens kijken, wat er ligt. U weet het, persoonlijke vragen worden niet beantwoord. Graag de eerste schriftelijke vraag.

x Zijn Ka en Ba de fijnstoffelijke manifestaties van de what? En zijn dan Knu en Sahu ziel respectievelijk geest?

- Ik zou dat als volgt moeten stellen: Ka en Ba zijn de voertuigen, waarin de persoonlijkheid zich uit. Een van de twee is fijnstoffelijk en als zodanig astraal, de tweede is vergelijkbaar het levenslichaam, zoals het zich manifesteert in Zomerland. De beide andere voertuigen zou je niet met geest en ziel mogen vergelijken zonder meer, maar ze zouden kunnen worden beschouwd als 'bewustzijnsessentie' en 'bestaansessentie'.

x Nou, dat is mij toch nog niet helemaal duidelijk, wat Knu en Sahu daarmee te maken hebben.

- Als ik mij niet vergis, ligt het zo, dat deze begrippen op zichzelf alleen in zuiver egyptische termen uitdrukbaar zijn, maar dat je hier kunt zeggen, dat Ba-Khu dat zou dus moeten zijn het bewustzijn, of te wel een uitwisseling tussen Ik en niet-Ik, en die Khu, dat zou dus trilling of levenskracht zijn. Je zoudt ook kunnen zeggen: een goddelijke functie, die de samenhang tussen andere functies bepaalt.

x Hoe staat U ten opzichte van de pyramideberekeningen van Davidson en de voorspellingen op grond van de inscripties in de grote pyramide van Cheops?

- Als ik het goed heb, dan heeft men geprobeerd om een cyclus - dat is dus niet een afgesloten lotsbepaling, maar een cyclus - in een lijn weer te geven. Als zodanig is het geen toekomstvoorspelling, maar is het slechts een reeks van invloeden en wel berekend op basis van de ontwikkelingen, zoals die ongeveer 100 jaar vóór de feitelijke bouw van de tempel berekend waren. Er wordt dus gezegd, dat alles, wat daarop berekend werd ten aanzien van voorspellingen van de moderne tijd altijd weer interpretatie achteraf is geweest en dat je datzelfde ook kunt doen met het telefoonboek van New York. Achteraf kun je er dus al het mogelijke in vinden; vooraf niet, en als zodanig heeft het dus wel als tendensbepaling enige invloed, maar nimmer als illustratie van feiten, die nog moeten gebeuren.

(x Hebben alle pyramiden alleen een magische betekenis of zijn er ook, die slechts tot graf dienen?

- Pyramiden waren oorspronkelijk graftempels. De vorm is ontleend aan de berg, waarop de God zich manifesteert. Als zodanig zijn ze dus steeds ontworpen, zowel in staande als inverte - dus omgekeerde - vorm. In al deze gevallen was het doel een graf te scheppen, waar, in een brandpunt van kosmische aard, de mogelijkheid bewaard werd voor de geest, om voortdurend bewust en actief op aarde te bestaan, zijn bestaan daar terug te trekken, wanneer hij dat wenste en gelijktijdig over voldoende kracht te beschikken, om ook de hogere werelden volledig te kunnen beleven. Nou, dat is het.

x Waarom heeft de pyramide van Cheops drie gangenstelsels en die van Chefren slechts één?

- Om de doodeenvoudige reden, dat het ééngangenstelsel voor die van Chefren ontworpen werd met een totaal andere bedoeling dan de anderen. De veelgangenstelsels waren over het algemeen voorzien van zogenaamde vallen en waren dus bedoeld om grafroof moeilijk te maken, orientatie moeilijk te maken en gelijktijdig de mogelijkheid te scheppen om een aantal functies daarin te hebben, zoals b.v. bergkamers secundaire grafruimten, e.d., terwijl dit in de grote pyramide niet noodzakelijk werd geacht, daar ze gebouwd werd door de priesters en niet door de Farao, met het doel, hierin bepaalde waarnemingsmogelijkheden te scheppen en daarnaast hierin een inwijdingstempel tot stand te kunnen brengen.

x Bestaat er een relatie tussen Kafka's "Het Proces" en het Dodenboek?

- Ja, ongeveer dezelfde relatie als tussen een maagd en een radiator van de centrale verwarming. Die relatie is namelijk niet bepaalbaar. Overeenkomsten worden aangetroffen door de lézer, niet bedoeld door de schrijver.

x Wat is de betekenis van de lage op- en neergaande gangen in de pyramide, waar men slechts diep gebukt kan voorwaarts gaan, terwijl de horizontale gangen, naar ik meen, hóóg zijn?

- Niet volledig juist. Ook stijgende gangen zijn in enkele gevallen hoog, waarin echter wel drempels voorkomen. Wanneer U het hebt over golvende lage gangen, dan denken we in de eerste plaats aan de zgn. neerdalende gang, welke weergeeft de ontworsteling aan de chaos en als zodanig niet voor gebruik bedoeld is, maar wel bedoeld is voor toegang naar geheime gangen, die ook de pyramide verlaten. In ieder geval, die gangen zijn laag. In de inwijdingsgangen, dat zijn de dalende en stijgende gang, zoals die oorspronkelijk zijn, dus niet de breuk, de ingang, die men later gemaakt heeft, maar de oorspronkelijke gangen, dáár is dus de noodzaak geschapen om in nederigheid de afstand af te leggen voor men tot bewustzijn verder kan gaan, waarbij men door het overwinnen van hindernissen en het voortdurend zich bewust zijn van zijn omgeving kan komen tot de juiste keuze en het juiste bereiken, hetwelk hier zou zijn het betreden van de koningskamer en niét van de koninginnekamer. Dit laatste zou bij inwijdingen lethaal zijn.

x Kunt U mij iets meer vertellen over de Gulden Snede, waarover even snel gesproken werd?

- De Gulden Snede? De gulden snede is een verhouding van lijnen, die gebaseerd is op de loodlijnen in een driehoek en waaruit je dus kunt komen tot een juiste verdeling, waarbij zowel de helling alsook de totaal inhoud in vaste verhoudingen berekenbaar is. En wilt U het esoterisch beschouwen, dan bestaan daar hele mooie werken over, o.a. uitgegeven dacht ik door de Theosofische Loge en de maçonnerie. Ja, wat zal ik hier een boek gaan zitten opdreunen? Als je er zoveel belangstelling voor hebt, kun je het zelf lezen ook.

x Verder geen schriftelijke vragen meer over het onderwerp, alleen nog vier vragen over Uri Geller:

Hoe is het mogelijk, dat Uri Geller, door zachtjes te wrijven over een stukje metaal, dit metaal niet alleen krombuigt, maar het als een slap velletje gaat neerhangen en het tenslotte afbreekt of uit elkaar trakt? Maakt hij de onderlinge aantrekking der moleculen (de zgn. cohesie) ongedaan door deze moleculen in een uiterste trillingstoestand te brengen?

- Dit is een theoretische mogelijkheid, die, voor zover ik mij bewust ben, bij het fenomeen Geller niet volledig voorkomt. Hier worden namelijk nogal wat trukering gebruikt. Maar hij is een goed suggestor, hij is een goed goochelaar, hij heeft inderdaad enige paranormale begaafdheid. Dit samengevoegd schijnt voor de meeste geleerde het ergst te zijn.

Wanneer U rekening houdt met het volgende: de mens heeft een eigen uitstraling. Wanneer hij deze op voldoende wijze weet te richten en te concentreren, dan is het mogelijk - en daarbij is het niet eens nodig, dat hij strijkt over iets - dat hij dunne metaallagen inderdaad in een beweging brengt, die warmte gelijk komt, ofschoon het hitteverschijnsel niet in grote mate optreedt. In dergelijke gevallen ontstaat inderdaad een grote beweeglijkheid van moleculen, waarbij dus gelijktijdig een vormverandering onder druk van gewicht e.d. mogelijk is. Maar als iemand schijnbaar voorzichtig maar hard moet wrijven en hij doet dat b.v. bij de steeltjes of de dunste gedeelten van lepels, sleutels en dergelijke, dan kan ik U wel vertellen, dat dáár trucjes bijhoren. Ja, hopelijk heb ik niemand ontgoocheld.

x Hoe is het voorts mogelijk, dat tijdens het televisie-optreden van Uri Geller bij duizenden mensen kapotte horloges weer gaan lopen, allerlei metalen voorwerpen plotseling kromtrekken, bloemen onverhoeds slap gaan hangen enz.? Heeft de massale concentratie van de televisiekijkers hier iets mee te maken?

- Volgens mij is dit, wanneer iets dergelijke optreedt - en dat lijkt mij alleen maar beperkt denkbaar - het gevolg van een enorme suggestie, waardoor de eigen ectoplasma van de mens, noem het maar, actief wordt en daardoor bepaalde situaties verandert in de omgeving, daarbij kracht aan die omgeving ontleende of aan die omgeving afgevend. Wanneer je het zoudt meten, dan zou er een dergelijk geval in de kamer een aantal onverklaarbare temperatuursverschillen van plaats tot plaats geconstateerd moeten worden. In dergelijke gevallen kunnen we verder zeggen,; wanneer de klokjes, die plotseling weer gaan lopen, klokjes zijn, die een hele tijd niét hebben gelopen, dan is het denkbaar, dat alleen het feit, dat ze tevoorschijn worden gehaald en men ze ergens neerlegt, terwijl men zich daarop concentreert, voor die klokjes al een reden is, om toch maar wat te doen.

Maar als er ooit een klok gaat lopen, waar een kapotte veer in zit en dié blijft lopen, dán wil ik het graag weten.

Over Geller gaan allerlei geruchten. Hij zou een tramstel aan het rijden kunnen krijgen, een kabelbaangondel tot stilstand kunnen brengen en computers van de militaire luchtradar in Engeland op hol hebben doen slaan.

Acht U dit mogelijk en zo ja, zou hij dan ook in staat kunnen zijn om b.v. hele vliegtuigen krom te buigen of hele duikboten in miljarden moleculen uiteen te laten vallen in zee?

Nou, ik moet zeggen, die eerste zinnen brengen mij niet zo zeer onder de indruk. Er zijn een hoop trambestuurders, die kunnen ook een tramstel aan het rijden krijgen en ik ken mannetjes bij de gondelbaan, die de zaak ook stop kunnen zetten. Wat dat betreft is het dus alleen maar de vraag: welk mechanisme wordt er gebruikt? Wanneer U zegt: hij kan een computer op hol laten slaan, dan is de enige oplossing, dat de man iets kan produceren, wat lijkt op een magnetisch veld. En wanneer we dus spreken over een magnetisch veld in het laatste geval, dan lijkt het mij mogelijk, dat je daarbij instrumenten verstoort en lijkt het me zelfs mogelijk, dat je daarbij kortsluitingen veroorzaakt, waardoor rijden of stilstaan verklaarbaar wordt. Maar dat is nog heel wat anders dan een vliegtuig krombuigen. Vliegtuigen buigen zo gauw niet, de waarheid buigt eerder. En ja, onderzeeërs in moleculen uit elkaar laten vallen, het lijkt mij heel erg moeilijk en ik geloof niet, dat de man in staat zou zijn, om dit te volbrengen. Maar als hij dat kan, kan men misschien vragen, of er nog een Karel Doorman over is. Met andere woorden, ik geloof er geen pest van. Ik geloof, dat bepaalde mogelijkheden bestaan. Ik geloof inderdaad, dat iedereen met enig telekinetisch vermogen een tramstel aan het rijden kan krijgen, dat iemand, die dit juist gebruikt, ook in staat is om een kabelbaan tot stilstand te brengen en ik geloof, dat iemand, die dergelijke mogelijkheden heeft, zelfs een computer op hol kan laten slaan. Die dingen doen het soms vanzelf, dus waarom niet met een beetje hulp. Maar al die andere voorstellingen gaan mij ver het mogelijke te boven, omdat daarvoor concentraties van energie noodzakelijk zijn, die volgens mij geen enkele mens op kan brengen en die zelfs een atoomcentrale niet zonder meer zou kunnen afgeven, of het zou een hele grote moeten zijn. Hopelijk heb ik weer géén tenen gekrenkt.

Geller kan ook het magnetisch veld rondom een kompas beïnvloeden. Kan nu het gevaar niet bestaan, dat gelijktijdig de kompassen van vliegtuigen en schepen op hol slaan? Hij beweert namelijk meermalen door de piloot tijdens een vliegreis te hulp te zijn geroepen om een defect aan de instrumenten te verhelpen. In de meeste gevallen wist Uri zélf niet eens, hoe hij het euvel had verholpen.

Nu, dat laatste kan ik mij best begrijpen, ja. Luister: het beïnvloeden van een magneetnaald is bijna elke gezonde mens met een redelijke lichaamsuitstraling mogelijk. Het enige is dan, dat men hierbij de hand, of de vingertoppen, naar gelang men gelooft, moet richten op de naald en daarbij kijken naar de andere pool. Dan krijg je hem vanzelf in beweging, dat is heel gek. Dan stel je namelijk je straling in op datgene, wat je visueel waarneemt, met de associaties daarbij en daardoor breng je die andere pool uit zijn evenwicht. Dus dat kan bijna iedereen en dat proefje kan iedereen doen. En wat dat betreft, als je een heel leuk proefje wilt maken, kun je ook nog laten zien, dat je een papiertje kunt laten draaien. Je zet het papiertje op het puntje van een naald, die je in een kurk of wat anders hebt gestoken, zodat hij recht overeind staat, handjes er even zó (met de vingertoppen naar de handwortel van de andere hand wijzend) omheen. Als je enige energie hebt, gaat het draaien. Proef je de zaak om, dan draait het de andere kant om. Leuke proef, kan iedereen thuis doen; krijgt U gratis mee.

Er gaan hier geruchten over de fabricage van een telepathiezender en -ontvanger in Amerika en in Rusland. Kunt U die ontzenuwen?

Nee, die kan ik helaas niet ontzenuwen, omdat het weliswaar geen zenders en ontvangers zijn, maar men heet een versterker uitgevonden, waardoor het inderdaad mogelijk is, bepaalde telepathische impulsen over een grotere afstand uit te stralen. Proeven zijn, althans in Rusland genomen, vrij bevredigend, maar voorlopig komen ze niet veel verder dan een cirkel, een driehoek of een recht lijntje en dat is voorlopig nog niet erg gevaarlijk. In de V.S. probeert men het met symbolen en probeert men woorden als appel, peer en pruim door te geven, zodat we ook hier moeten aannemen, dat de resultaten voorlopig wel te pruimen zijn. In alle gevallen blijkt echter, dat men, naast de apparatuur, de beschikking moet hebben over een sensitieve persoonlijkheid, die bovendien voldoende receptief is voor juist die telepathische impulsen, zoals die door de apparatuur worden uitgestraald.

Ik wil daar nog bijvoegen, dat men op het oogenblik ook bezig is met een zogenaamde biologische versterking, waarbij men gebruik maakt van koppels mens-dier. Het blijkt hier, dat een mens met een hond achterstaat tegenover een mens met een kat. Een kat schijnt dus beter telepathisch begaafd te zijn dan een hond. Waarom weet ik ook niet.

Maar, laat ik hier meteen bijzeggen, dat degene, die bezig zijn met deze experimenten, wel voorzichtig mogen zijn, want dergelijk telepathisch zijn, dat is ontzettend vervelend. Stel je voor, dat je als staatsman telepathisch binnenkomt en je hoort, wat iedereen over je denkt. Dat lijkt me maar vervelend.

x Of gemakkelijk!

- Gemakkelijk is dat nooit, omdat je dan de illusie, dat anderen denken, dat je oprecht bent, opeens kwijt bent. En dat betekent, dat je óf erg despotisch ofwel zeer aarzelend nog verder liegt.

x Of eerlijk?

- Voor een staatsman lijkt eerlijk mij een van de meest onwaarschijnlijke punten. U weet toch, wat een politicus is? Nee? Dan zal ik het U heel kort vertellen: Kijk, een politicus is een eerlijk man, die er eerlijk van overtuigd is, dat hij het volk voor de bestwil van het volk dient te bedriegen. Dan weet U het meteen.

x Mag ik U een vraag stellen over Findhorn, dat plaatsje in Schotland, waar ze....

- O ja, ik weet het, die rozenkwestie en zo. Ja, dat wil ik U wel vertellen. Dat kan iedereen zelf doen. Als U een kamerplant hebt en U bewondert die plant regelmatig, dan doet die plant het beter. Waarom? Omdat Uw eigen uitstraling-en harmonisch zijn ten aanzien van de plant, die daardoor zijn eigen levenskracht gemakkelijker oplaadt. Maar U moet hem natuurlijk ook water geven, dat wel. Het is eigenlijk iets, wat iedereen kan doen en de mensen, die een zgn. groene duim hebben, zijn in feite mensen, die zich met planten sterk in harmonie gevoelen en daardoor juister reageren op de werkelijke behoeften van de plant, terwijl ze gelijktijdig de plant de mogelijkheid geven, om meer krachten aan hen te ontlenen. Het resultaat is een betere plantengroei. En dat gebeurt daar ook. Maar ja, het is zo lang gebeurd, zonder dat iemand er wat van zei. Nu maken ze er wat byzonders van. Maar ze hadden veel eerder op het idee moeten komen. De menselijke gedachte is beter dan kunstmest en gezonder ook. Maar ja, er zijn zoveel mensen, die hebben al zo weinig gedachten en om die dan ook nog voor de landbouw te gebruiken, zou teveel gevraagd zijn. ik heb het niet over U, U bent hiér, hè?

x Nu wilde ik nog een vraag stellen over wreedheid, de wreedheid van de mensen op het oogenblik. Is die groter dan vroeger? Of alleen geraffineerder?

- Nee, ze wordt alleen anders ge-uit. Nee, ik geloof niet, dat U kunt zeggen: geraffineerder, nee. Ik geloof, dat de wreedheid bij de mensen altijd een streven is geweest naar doelmatigheid, met een gelijktijdig besef van eigen onvermogen. Een mens is dus alleen maar wreed op het oogenblik, dat hij een behoefte heeft om anderen op welke wijze dan ook, te overheesteren. Kan hij dit met normale middelen, dan is hij niet wreed, integendeel, dan is hij zeer goedertieren. Maar als hij merkt, dat hij het niet kan, dat hij er niet tegenop kan, nou ja, dan wordt hij wreed.

Maar mensen, wat is eigenlijk wreed?

x Dat je geen consideratie hebt met pijn of verdriet, dacht ik.

- Nou, ik zou zeggen, dan is de mens altijd even wreed geweest. Deze ^{meeste} mensen hebben pas consideratie met pijn en verdriet, wanneer ze er zélf bij betrokken zijn. Maar zijn ze daarom wreed, wanneer ze er niet bij betrokken zijn en het tóch veroorzaken? Is iemand, die een kanon afschiet, waarvan de granaten over een, laten we zeggen, drie, vier kilometer gaan en dan exploderen en mensen verwonden, is die wreed? Hij weet niet eens, wat hij doet! Zo gaat het bij de meeste dingen bij de mensen. Er gaat zoveel verkeerd bij de mensen, omdat ze niet weten, wat ze doen. Maar ja, Jezus zei het aan het kruis trouwens al: Vader vergeef het hun, want ze weten niet, wat ze doen. Nou, toen deden ze het ook vaak.

Maar aan de andere kant moet U dus zo redeneren: een hoop mensen hebben - en dat is juist in een situatie, waarin hun milieu steeds minder natuurlijk wordt - de neiging, om steeds meer menselijke kwaliteiten en eigenschappen aan de levende voorwerpen in hun omgeving toe te kennen. Dat betekent, dat ze dat gaan doen aan hondjes en katjes, aan muissjes, aan ratjes, aan namstertjes, kanarietjes, aan plantjes, noem ze maar op, en de rest. In dan blijkt, dat daardóór de mens enerzijds destructiever en heersuchtiger wordt tegenover die hondjes, katjes en de rest, en aan de andere kant gelijktijdig een met een soort menselijkheid gaat behandelen en in hen menselijke eigenschappen wil lezen, die volledig in strijd zijn met het werkelijke wezen van dier, plant enz. en de relatie, die bestaat tussen de mens en plant en dier.

De meeste mensen, die wreed zijn, of degenen, die een afwijking hebben, bij wie het dus een soort sexuele aberratie wordt eigenlijk - het zijn er niet zo gek veel - zou je kunnen zeggen: de meeste mensen, die wreed zijn, zijn alleen wreed omdat ze zichzelf niet toelaten te beseffen, wat ze doen.

Ook een soort minderwaardigheidscomplex dus?

Ja, dat zal er wel bij zitten, ja. Als we kijken naar vele groten dezer aarde kijk naar Napoleon, kijk naar Dollelie met de snor, weet U wel, allebei mensen met een enorm minderwaardigheidscomplex; daarom hebben ze het zo ver gesnoopt. En dat geeft te denken over degenen, die op aarde de belangrijkste plaatsen hebben. Dat zijn heel vaak mensen met een gevoel van minderwaardigheid, omgezet in een vertoon van méérwaardigheid, gepaardgaande met een toenemende innerlijke onzekerheid, hetwelk resulteert in een voortdurend onbeheerst optreden tegen hun omgeving, waar ze hun schijn van meerwaardigheid bedreigd voelen.

Ja. Maar ik ben het nog niet helemaal met U eens. Ik had het namelijk over het slachtoffer.

Het slachtoffer is voor degene, die wreed is, onbelangrijk.

Maar ik heb het nu over het slachtoffer.

Het slachtoffer is over het algemeen het slachtoffer van wreedheid, omdat het niet voldoende besef heeft, om zich aan het gevaar te onttrekken, dan wel onvoldoende besef heeft, om die wreedheid op gelijke wijze te beantwoorden. Dat mag je in een christelijk milieu niet zeggen hè?

De linkerwang toekeren!

Nou goed, dat ben ik direct met U eens. Als ze dan op die wang slaan, nietwaar, slaan ze op de ene, draai de andere er naar toe, bal je vuist ondertussen; komt die tweede klap, dan geef jij de derde. Dan kom je nog eigenlijk te kort, want de eerste klap is een daalder waard.

Maar eerlijk, je kunt natuurlijk overlopen van begrip voor de ander, maar bereik je daar wat mee? Nee, daar bereik je niets mee. Dus, wanneer je ziet, dat je het slachtoffer dreigt te worden van het begrip, dat je voor anderen hebt is het noodzakelijk om óf je eigen gedrag óf je eigen situatie of plaats te veranderen. En wie niet bereid is, daarop te reageren, nou ja. Ik ben het met U eens, dat het heel erg is, wanneer iemand in de gevangenis zit. En ik ben het met u eens, dat velen van nen tot nu daden zijn gekomen door omstandigheden, waaraan de maatschappij schuldig is. Maar als U nu zegt, dat ze daarom behandeld moeten worden als patienten, dan zeg ik, dat dit onjuist is, zolang deze behandeling resulteert in een grote mogelijkheid tot herhaling van hetzelfde. Dan zeg ik doodgewoon: hier moet je redeneren van het slachtoffer uit, niet van de dader uit. Dat vind ik de grote fout in de moderne rechtspleging.

Kijk eens, de moderne rechtspleging stel ik mij - ja, ik bekijk het als geest, hè - ongeveer als volgt voor: Een man heeft een andere man neergestoken. Die ander is levenslang ongelukkig. Dan zegt men: ja jongen, je had ook uit moeten kijken, je hebt pech gehad. Maar kijk nu eens naar die arme kerel, die zich niet kon beheersen en die het daarom gedaan heeft. Dan zeg ik: Meneer de rechter, ik apprecieer het, Meneer de sociale werker, ik apprecieer het, maar ik hoop wel, dat U zorgt, dat U zorgt, dat U de volgende keer degenen bent, die gestoken wordt. Het is gemakkelijk, om goed te doen op andermans kosten. Maar ik geloof, dat men pas het recht heeft, om offers van anderen te eisen, wanneer men zwaardere offers zelve brengt. Maar ja, mijn geloof, moet je maar niet over praten.

Er zijn er vroeger al meer geweest, die er zo over dachten. Het doet me denken aan het verhaal van Abraham Lincoln, die ook zei over iemand: Hij doet me denken aan de man, die allebei zijn ouders vermoord had en die, toen hij door de rechter veroordeeld zou worden, clementie bepleitte op grond van het feit, dat hij een wees was.

Ja, inderdaad. Nu is het modern. Maar ik zou nu willen gaan sluiten. Eerst zou ik nog even mijn spelletje willen spelen. Geeft U me een paar woorden of namen die ik kennen kan, dan zal ik proberen daar een omschrijving bij te zoeken.

Said Baba.

Said Baba. Een gedachte, die groot is en voert tot een praktijk met grote mogelijkheden, die maar zelden gebruikt worden.

Mystiek.

Dat is het vermogen, om jezelf zozeer te verliezen, dat je een werkelijkheid beleeft, waarin je niet meer leeft, wanneer je weer jezelf denkt te zijn.

Egyptisch dodenboek.

Een oude magische procedure, die modern filosofisch bekeken wordt en daardoor een heel grote indruk maakt op veel mensen, die er geen verstand van hebben

en die nog niet dood zijn bovendien.

x Atlantis.

- De mythe van een lang vergeten rijk, opgerakeld door iemand, die een voorbeeld wilde geven van een perfecte staat en daarna voortdurend misgeïnterpreteert, ofschoon in de werkelijkheid er is geweest en betsaan heeft, maar juist daarom gelooft men er niet meer in.

Dan heb ik nog een laatste definitie en dan ga ik sluiten. Namelijk deze: Weet U, wat tijd is? Tijd is datgene, wat niet werkelijk bestaat, maar wat vele mensen zó voortjaagt, dat ze het zelden hebben.

Zo, nu nog even het schone woord. Geeft U mij drie woorden, dan zal ik proberen, daar nog heel kort een versje van te maken.

x Geloof, mystiek, eenzaamheid, tijd.

- Goed, dank U. Laten we het zo zeggen: Wanneer een mens door zijn geloof de eenzaamheid doorbreekt, vindt hij het tijdloze, waarin de mystieke werkelijkheid begint.

Ben ik, of ben ik niet
 Ik ben alleen in eenzaamheid
 En ik, verloren in de tijd,
 Zoek naar het wezen van de dingen
 Die ik bezing en wil, maar ik kan niet zingen.
 Ik wil mijn stem verheffen en breng geen woord meer uit
 Ik zoek oneindigheden en heb geen tijd, tot ik besluit
 Ik zoek, door een geloof, in diepe werkelijkheden
 Geborgen in mijn eigen zijn
 De pijn van eenzaamheid nu eind'lijk te vergeten
 In mij te voelen 't diepe weten:
 Ik ben verbonden met het Al
 Tot 't ogenblik mij komen zal
 Dat ik, door de mystiek ontruikt
 Aan 'n werkelijkheid, die 'k niet kon dragen
 Zie licht en kracht! En 't dan kan wagen
 Om terug te keren, zelfs al lijkt het lijden reeds volbracht.

Zo meer kan ik er helaas niet van gebruiken. 't Spijt me neel erg, Maar ik wil jullie een klein Sinterklaasrijmpje toegeven, daar heb je misschien ook wat aan:

Onthoudt, dat Sinterklaas geen heilige is
 Ofschoon hij heilig worat genoemd
 En zijn naam als gulle gever wordt geroemd
 Ofschoon hij zelf nooit iets heeft gegeven.
 Zo is het eenmaal in het leven.
 Dus, als U niet krijgt, wat U heet verwacht
 Dan wens ik U toch een prettige avond,
 En voor de rest: een goeden nacht!

Vrienden, het was mij een genoegen, bedankt voor Uw aanuacht. Goeden avond.